

Arrest

nr. 119 903 van 28 februari 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 30 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen K.S.M., K.M. en K.M. en haar advocaat E. SCHOUTEN, die tevens de verzoekende partijen K.H. en K.F. vertegenwoordigt, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt voor eerste verzoeker (hierna verzoeker) als volgt:

A. Feitenrelaas

U, K.(...) S.(...) M.(...), bent een zesenvertigjarige sjiitische Afghaan van Hazara-origine. U bent geboren in het dorp Beni Sang in het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni. U woonde in uw geboortedorp tot u in 1364 (Afghaanse kalender, 21 maart 1985 – 21 maart 1986) naar Iran verhuisde. U beëindigde de tiende klas in Ghazni en werkte in Iran als arbeider in de staalindustrie. Op 2 hamal 1379 (22 maart 2000) huwde u K.(...) H.(...) (CGVS 13/13575; OV 7.704.712), de zus van een collega die eveneens uit Ghazni afkomstig is. Jullie kregen samen drie dochters: een tweeling M.(...) en F.(...) die geboren werd op 17 februari 2005 in Teheran en een dochter M.(...) die op 6 hamal 1380 (27 maart 2001) geboren werd in Teheran. Uw ouders wonen nog in Afghanistan. Zij wonen bij uw zus in Lashkar Gah in de provincie Helmand en hebben nog familieleden in Kaboel die ze in de periode voor uw interview bij het CGVS bezochten.

In de lente van 89 (lente 2011) keerde u met uw echtgenote en kinderen terug naar Beni Sang in het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni omdat jullie in Iran geen verblijfspapieren kregen, onderwijs voor de kinderen wilden en hadden gehoord dat het rustiger was geworden in Ghazni. In Ghazni hadden jullie bovendien grond en een huis. A.(...), de neef van uw echtgenote aan wie zij sinds haar geboorte werd beloofd en die banden heeft met de taliban, kwam drie keer naar uw huis in Ghazni met de vraag om uw echtgenote te verlaten zodat zij alsnog met A.(...) kon trouwen. Op een dag vroeg A.(...) u om mee te komen naar zijn boomgaard. U werd geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plaats waar u een week werd vastgehouden en werd gemarteld. Uiteindelijk werd u vrijgelaten met de boodschap dat u een week de tijd had om van uw echtgenote te scheiden. Jullie besloten Afghanistan te verlaten. Twee dagen voor nieuwjaar 1390 (19 maart 2012) keerden jullie terug naar Teheran waar jullie vier maanden verbleven alvorens met een smokkelaar over land naar België te reizen. Uw echtgenote arriveerde op 15 mei 2013 in België waar zij diezelfde dag een asielaanvraag indiende. U bleef een langere tijd in Griekenland en arriveerde op 3 juni 2013 in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u A.(...), de neef van uw echtgenote, en de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag leggen u en uw echtgenoot uw taskara, de taskara van uw echtgenoot, een medisch attest opgemaakt op 25 mei 2013 door de arts Bernard Pirotte te Aywaille, een bevestigingsbrief van de dorpsouderen en een enveloppe voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw echtgenote. Gezien de motieven van uw echtgenote niet aannemelijk werden bevonden kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. **We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenote.**

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

In eerste instantie kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenoot dat jullie in de lente van 2011 vanuit Teheran in Iran terugkeerden naar uw geboortedorp Beni Sang in de Afghaanse provincie Ghazni en daar bleven tot maart 2012.

U vertrok toen u ongeveer vijf jaar was uit Beni Sang in de provincie Ghazni. Eerst woonde u tot 1376 (21 maart 1997 - 21 maart 1998) in Kaboel, nadien verhuisde u naar de stad Teheran in Iran waar u uw echtgenoot huwde. In al deze jaren keerde u niet meer terug naar Ghazni (CGVS p.10). Wanneer u verklaart dat u in de lente van 89 (2011) besliste met uw gezin terug te keren naar Ghazni om daar een nieuw leven te beginnen (CGVS p.10), kan dan ook verwacht worden dat u doorleefder kan vertellen over hoe deze beslissing tot stand kwam. U verklaart dat jullie een huis hadden in Beni Sang,

dat u wilde dat de kinderen naar school konden gaan, dat u niet meer in Iran wilde blijven omdat jullie daar zonder geldige verblijfsdocumenten verbleven en dat u gehoord had dat de situatie was verbeterd in Ghazni (CGVS pp.9,10). Aangezien u verder verklaart dat u in Ghazni niet buitenkwam vanwege de aanwezigheid van de Taliban, dat uw kinderen er niet naar school gingen en dat jonge mensen niet naar Ghazni kunnen omdat het er te gevaarlijk is (CGVS pp.4,15,16), komen uw verklaringen over uw beweegredenen om na al die jaren naar Ghazni terug te keren weinig doorleefd en aannemelijk over. Ook de verklaring van uw echtgenoot dat jullie helemaal geen problemen hadden verwacht in Ghazni en terug naar jullie regio wilden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.9) komt weinig doorleefd over aangezien de situatie in de provincie Ghazni nog steeds precair is en geteisterd wordt door veralgemeend oorlogsgeweld. Dat uw echtgenoot verder aangeeft dat hij dacht dat het wel zou meevallen, wanneer hem gevraagd wordt of jullie zich vooraf informeerden over de situatie in de regio waar jullie sinds dertig jaar niet meer waren geweest, komt allesbehalve aannemelijk over (CGVS p.10). Uw verklaringen over de reis die jullie ondernamen van Teheran naar Beni Sang in Ghazni zijn verder dermate vaag en beperkt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Wanneer u gevraagd wordt zo gedetailleerd mogelijk te vertellen over de reis die jullie ondernamen, verklaart u dat uw man hier beter van op de hoogte is, dat u de gebieden niet goed kent en dat u denkt dat jullie van Herat naar Ghazni gingen (CGVS p.10). Wanneer u opnieuw gevraagd wordt zo gedetailleerd mogelijke verklaringen te geven over de reisweg van Ghazni naar Herat, gaan uw verklaringen niet verder dan het geven van de datum van uw vertrek naar Ghazni en de datum waarop jullie Ghazni opnieuw verlieten (CGVS p.11). Opnieuw gevraagd alles te vertellen wat u weet over deze reis, verklaart u dat u zich enkel herinnert dat jullie naar Herat gingen en vandaar met de auto verder reisden naar Ghazni (CGVS p.11). U geeft aan dat jullie de grens overstaken in Herat, maar u weet niet in welk district van Herat dat was (CGVS p.12). U weet niet waar in Herat jullie een taxi namen (CGVS p.11) en kunt ook niet zeggen waar in Ghazni jullie arriveerden (CGVS p.11). Evenmin kunt u plaatsen noemen waar jullie op weg van Herat naar Ghazni passeerden (CGVS p.11). U verklaart dat jullie af en toe onderweg stopten, maar u herinnert zich geen van deze plaatsen (CGVS pp.11,12). Uw echtgenoot herinnert zich evenmin de naam van een plaats waar jullie pauzeerden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p. 11). Uw echtgenoot noemt slechts de provincies Kandahar en Ghazni wanneer hem gevraagd wordt de districten te noemen die jullie moesten passeren onderweg van Herat naar Beni Sang in Ghazni (CGVS p.12). Wanneer hem deze vraag opnieuw gesteld wordt, geeft hij aan dat hij deze districten niet kent (CGVS p.12). Verder blijkt dat uw echtgenoot evenmin weet welke provincies je doorkruist wanneer je van Herat naar Kandahar reist (CGVS p.12). De provincies die tussen Kandahar en Ghazni gelegen zijn, zijn evenmin gekend door uw echtgenoot (CGVS p.12). Terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat je als je van Kandahar naar Ghazni reist de provincie Zabul of de provincie Uruzgan door moet, verklaart uw echtgenoot dat er zich geen andere provincies bevinden tussen Kandahar en Ghazni (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier) (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p. 12).

Tot slot is uw kennis over Beni Sang dermate beperkt dat het niet aannemelijk wordt geacht dat u hier recentelijk (van de lente van 2011 tot maart 2012) verbleef. Zo kent u geen districten die rond Khwaja Umari, het district waarin uw geboortedorp Beni Sang gelegen is (CGVS p.16). U verklaart verder dat u enkel Tur Mai, Ali Abad en Teniar kent (CGVS p.16). Dit zijn echter geen districten maar dorpen die rondom Beni Sang gelegen zijn (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Wanneer u gevraagd wordt of Jaghatu u bekend voorkomt, verklaart u dat u dit kent en dat dit in Ghazni gelegen is (CGVS p.16). U weet echter niet wat het precies is (CGVS p.17), terwijl het om een naburig district van Khwaja Umari in de provincie Maidan Wardak gaat (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder geeft u aan dat procureur Reza vermoord werd in de periode waarin jullie in Beni Sang verbleven (CGVS p.17). Gevraagd of deze procureur in Beni Sang, dan wel in Ghazni werd vermoord, wisselt u verschillende keren van antwoord; de ene keer antwoordt u Ghazni stad, de andere keer Beni Sang (CGVS p.17). Uw verklaring dat u het niet precies weet omdat de stad Ghazni en Beni Sang slechts vijftien minuten van elkaar verwijderd liggen, is niet overtuigend aangezien u zelf in Beni Sang verbleef en er dus kan verwacht worden dat u weet of de procureur in Beni Sang of Ghazni stad vermoord werd (CGVS p.17). U bent evenmin op de hoogte van de hoofdweg die het district Khwaja Umari doorkruist. Wanneer u gevraagd wordt naar welke provincies deze weg loopt, verklaart u dat hij naar Beni Sang loopt en dat u denkt dat hij verder loopt naar Tor Mai (CGVS p.19). Aangezien u eerder verklaarde dat u van Ghazni stad naar Beni Sang kwam via goed aangelegde wegen, is het opmerkelijk dat u nadien niet meer van het bestaan van deze weg weet (CGVS p.11) en dat u opnieuw twee dorpen noemt (Beni Sang en Tor Mai) die doorheen het gehoor terugkomen wanneer gepolst wordt naar uw kennis van de omgeving van Beni Sang (CGVS pp. 16,19). Dat u niet veel buitenkwam in deze regio, kan niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor uw gebrekkige kennis over de regio. U woonde sinds uw vijf jaar in een stedelijke context (eerst Koboel en dan Teheran) waardoor van u kan worden verwacht dat u een aantal dingen weet over de regio waaruit u

afkomstig verklaart te zijn en waar u anderhalf jaar voor uw vertrek opnieuw een jaar zou hebben verbleven.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenoot over jullie verblijf in Beni Sang in de provincie Ghazni van de lente van 2011 tot maart 2012, kan evenmin geloof worden gehecht aan jullie verklaringen over de problemen die jullie daar in die periode zouden hebben ondervonden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bovendien verder ondermijnd door de vage en weinig aannemelijke verklaringen van u en uw echtgenoot over de problemen die jullie zouden gekend hebben met uw neef A.(...) gedurende jullie verblijf in Ghazni.

U verklaart dat u sinds uw kindertijd werd beloofd aan uw neef A.(...) en dat hij hier, bij jullie terugkeer naar Ghazni in de lente van 2011, aanspraak op maakte en uw echtgenoot ontvoerde en martelde om hem te verplichten van u te scheiden (CGVS pp. 8,10,12). Jullie kennis over A.(...), de persoon die aan de basis van jullie vrees ligt, is echter dermate beperkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over de problemen die jullie met A.(...) ondervonden. U verklaart dat u van in het begin wist dat A.(...) met de taliban werkte en dat iedereen in Ghazni hiervan op de hoogte was (CGVS pp.12,13). U weet echter niets over de aard van deze samenwerking, noch over de activiteiten of verblijfplaatsen van uw neef A.(...). Wanneer u gevraagd wordt naar zijn banden met de taliban, geeft u de vage antwoorden dat iedereen zei dat hij samenwerkte met de taliban en dat uw oom u in uw kindertijd niet naar school liet gaan (CGVS p.13). U verklaart niets te weten over de activiteiten van A.(...) (CGVS p.13). U geeft aan dat A.(...) lange tijd in Pakistan verbleef – ook in de periode dat u nog in Kaboel woonde – maar u kunt niet zeggen wat hij daar deed. Evenmin weet u hoelang A.(...) in Pakistan verbleef en op de vraag wanneer hij van Pakistan terugkeerde naar Ghazni blijft u eveneens het antwoord schuldig (CGVS p.14). Verder heeft u er geen idee van met welke talibancommandanten uw neef A.(...) verbonden was (CGVS p.16). Hoewel A.(...) volgens jullie verklaringen drie keer op bezoek kwam, weet uw echtgenoot niet waar A.(...) verbleef in de periode dat jullie in Ghazni woonden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.5). Daarnaast weet uw echtgenoot evenmin iets over de positie die uw neef A.(...) had binnen de taliban en kan hij niets zeggen over de talibancommandanten en situatie van de taliban in de regio in de periode van jullie verblijf in Ghazni (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.6). Het is niet geloofwaardig dat u en uw echtgenoot zo weinig weten over de man die verantwoordelijk is voor jullie problemen in Afghanistan. Jullie verbleven een jaar in Beni Sang en kregen daar drie keer bezoek van A.(...) (CGVS pp.11,13). U verklaart dat de mensen in Ghazni op de hoogte waren van A.(...)s banden met de taliban (CGVS p.13) en uw echtgenoot geeft aan dat de ouderlingen van het dorp A.(...) kenden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.5). Bovendien werd uw echtgenoot een week door A.(...) gevangengehouden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.4). In deze context is het weinig geloofwaardig dat jullie kennis over uw neef A.(...) dermate beperkt is.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van jullie relaas sterk ondermijnd door de vage verklaringen over de bemiddeling van de ouderen bij A.(...) en zijn manschappen. Uw echtgenoot verklaart dat hij werd vrijgelaten door A.(...) omdat de ouderen van het dorp hadden bemiddeld en er afgesproken werd dat A.(...) uw echtgenoot zou laten gaan indien hij binnen de maand van u zou scheiden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) pp.4,5). Wanneer uw echtgenoot gevraagd wordt gedetailleerd te vertellen over deze onderhandelingen, geeft hij aan dat hij dat niet weet omdat hij op dat moment gevangen werd gehouden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.5). Nadat hem opnieuw dezelfde vraag werd gesteld, vertelt uw echtgenoot dat u naar de ouderen bent gegaan en dat zij met A.(...), of met zijn manschappen, hebben gepraat over zijn vrijlating (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.5). Uw echtgenoot weet echter niet met wie de ouderlingen onderhandeld hebben. Wanneer hem gevraagd wordt te verduidelijken wie die manschappen zijn waarmee de ouderlingen zouden gepraat hebben, geeft hij het vage antwoord dat het om taliban ging (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.5). Gevraagd naar de manier waarop de ouderlingen deze mannen konden contacteerden en hoe de communicatie verliep, geeft uw echtgenoot de vage verklaring dat zij van dezelfde stam als A.(...) waren en wisten hoe ze elkaar konden vinden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.5). Ook uw verklaringen over de onderhandelingen tussen de ouderen en A.(...) zijn erg vaag. U verklaart dat uw echtgenoot gevangen werd gehouden tot de ouderlingen van het dorp bijeenkwamen, naar daar gingen en probeerden uw echtgenoot vrij te krijgen (CGVS p.15). U kunt niet antwoorden op de vraag waar de ouderlingen naartoe gingen om A.(...) te overtuigen van de vrijlating (CGVS p.15). Indien uw echtgenoot kon vrij komen door de bemiddeling van de ouderen die volgens de verklaringen van uw echtgenoot door u werden verwittigd, kan verwacht worden dat jullie hier uitvoerig kunnen over spreken. Bovendien verklaart u dat uw schoonvader naar Ghazni ging om een bevestiging van jullie problemen te laten opstellen door de dorpsouderen en het districtshoofd (CGVS p.4). Wanneer u de ouderen vraagt jullie problemen te bevestigen, is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u verklaart bij deze gelegenheid niets te hebben gevraagd over de huidige situatie of over A.(...) (CGVS p.17). Tot slot is het opvallend dat uw echtgenoot verklaart dat hij een

maand bedenktijd kreeg, terwijl u verklaart dat hij slechts een week de tijd had om te beslissen over jullie huwelijk (CGVS p.13; CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.4).

Er kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenoot over de problemen die tot jullie vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid omdat er enerzijds geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat jullie tussen de lente van 2011 en maart 2012 (de periode waarin de problemen zouden plaatsgevonden hebben) in Beni Sang in de provincie verbleven en anderzijds omdat jullie verklaringen over A.(...) en de ontvoering van uw echtgenoot door A.(...) dermate vaag zijn dat zij de geloofwaardigheid van jullie relaas verder ondermijnen.

Wat betreft uw verklaringen over de dood van uw vader en de ontploffing van uw huis in Kaboel waarbij uw broer en zus omkwamen en u, uw oudere broer en uw moeder zich genoodzaakt zagen naar Iran te verhuizen, dient te worden gewezen op het feit dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze gebeurtenissen u bij een terugkeer naar Afghanistan niet blootstellen aan een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade (CGVS pp.3,4,5). Uw vader werd gedood toen u vijf à zes jaar was toen hij in de hoedanigheid van officier tijdens het regime van Daud een opdracht uitvoerde in de Pansjir (CGVS p.4). De granaat die uw huis raakte in het jaar 1376 (21 maart 1997 – 21 maart 1998), werd volgens uw verklaringen afgevuurd omdat uw broer H.(...) officier was geweest bij de KhAD (Khadimat-e Atal'at-e Dowlati, Afghaanse staatsveiligheidsdienst) tijdens het communistische regime (CGVS pp.3,5). Er zijn goede redenen om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen aangezien beide gebeurtenissen gelinkt waren aan de professionele activiteiten en de specifieke positie van respectievelijk uw vader en uw broer H.(...). Aangezien uw broer H.(...) sinds uw huwelijk in Tadzjikistan verblijft en jullie al elf jaar geen contact meer hebben, is het redelijk om aan te nemen dat zijn profiel u en uw gezin niet blootstelt aan een ernstige vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade (CGVS p.3).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u uw neef A.(...) vreest omdat u sinds uw kindertijd aan hem beloofd werd maar met iemand anders huwde omdat de verklaringen van u en uw echtgenoot over jullie terugkeer naar Ghazni ongeloofwaardig worden geacht waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die tijdens dit verblijf in Ghazni zouden hebben plaatsgevonden. Deze conclusie wordt verder onderstreept door jullie vage en onaannemelijke verklaringen over jullie problemen met A.(...). Verder wordt geoordeeld dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de gebeurtenissen die in het verleden plaatsvonden, namelijk de dood van uw vader en de ontploffing waarbij u uw zus en broer verloor, u in de toekomst niet blootstellen aan een gegronde vrees voor vervolging of een ernstig risico op ernstige schade aangezien beide gebeurtenissen het gevolg waren van de professionele activiteiten en het specifieke profiel van uw vader en uw broer. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara van u en uw echtgenoot zijn slechts een indicatie van jullie identiteit, die niet betwist wordt. Het medisch attest dat werd opgemaakt op 25 mei 2013 door de arts Bernard Pirotte te Aywaille, heeft betrekking op de wonden die u opliep bij de explosie van uw huis in 1376. Zoals reeds werd gemotiveerd worden uw verklaringen omtrent deze gebeurtenis niet betwist, maar wordt geoordeeld dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen bij een terugkeer naar uw thuisland omdat zij werden veroorzaakt door de professionele activiteiten van uw vader en uw broer H.(...). De brief waarin uw problemen worden bevestigd door de ouderen en het districtshoofd, heeft slechts bewijswaarde indien deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier allerminst het geval is. Het is namelijk zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratieve dossier). Bovendien bevestigen de ouderen van uw dorp in de brief slechts dat uw echtgenoot afkomstig is van het dorp Beni Sang en dat hij verhuisde naar Karte Sakhi. Er wordt in de brief nergens melding gemaakt van de problemen die tot jullie vertrek zouden hebben geleid. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van dit document verder ondermijnd. De enveloppe waarin bevestigingsbrief werd opgestuurd heeft geen bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in úw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

U verliet uw geboortedorp Beni Sang toen u vijf à zes jaar oud was en woonde sindsdien tot het jaar 1376 (21 maart 1997 – 21 maart 1998) in Kaboel (CGVS p.3,5,6). **U woonde bijgevolg meer dan twintig jaar in de hoofdstad en ging er tot de derde of vierde klas naar school** (CGVS p.7). Uw echtgenoot ging in Afghanistan naar school tot de tiende klas (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.14) en werkte in Iran vele jaren als arbeider (CGVS p.18; CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.14). Deze ervaringen vergemakkelijken een integratie in Kaboel. Volgens het UNHCR kan een stad als een redelijk vestigingsalternatief worden beschouwd indien er bescherming is van de uitgebreide familie, de gemeenschap of de stam in deze regio (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit jullie verklaringen blijkt dat u en uw echtgenoot enigszins over een sociaal netwerk beschikken in Kaboel. De oom en de tante van uw echtgenoot en hun kleinzoon wonen in Kaboel (CGVS p.18; CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.3). U heeft nog steeds contact met deze mensen aangezien deze kleinzoon u een maand voor het interview bij het CGVS de bevestigingsbrief van de ouderen opstuurde (CGVS pp.4,19). Daarnaast verbleven uw schoonouders in de periode voor het interview van uw echtgenoot op het CGVS enkele maanden bij de kleindochter van de tante van uw echtgenoot in Kaboel (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.7). Uw echtgenoot verklaart verder dat er nog verre familie van zijn vader in Kaboel woont, waaronder zijn vaders neef (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.7). Verder hebben u en uw echtgenoot nog steeds een huis en een klein beetje gronden in Beni Sang in Ghazni die jullie zouden kunnen verkopen (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.10). Wat betreft uw verklaring dat u niet naar Kaboel kan vanwege de slechte herinneringen die u overhoudt aan deze stad, dient te worden gewezen op het feit dat deze reden niet voldoende gegrond wordt geacht om te concluderen dat u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen. Zoals eerder werd gemotiveerd, zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze gebeurtenissen zich bij een terugkeer niet zullen hernemen vanwege de gewijzigde situatie en het feit dat deze incidenten rechtstreeks gelinkt waren aan het specifieke profiel van uw broer, die sinds vele jaren in Tadzjikistan verblijft.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt voor tweede verzoekster (hierna verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.(...) H.(...), bent een vijfenveertigjarige sjiitische Afghaanse van Bayat-origine. U bent geboren in Kaboel maar keerde terug naar het dorp Beni Sang in het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni. Toen u vijf jaar oud was werd uw vader, een officier tijdens het regime van Daud Khan, gedood tijdens een opdracht voor zijn werk in Pansjir. Uw oom langs vaderszijde, A.(...) A.(...), nam jullie mee naar Matab Qala in de stad Kaboel. U ging in Kaboel naar school tot de derde of de vierde klas en was later huisvrouw. In 1376 (Afghaanse kalender, 21 maart 1997 - 21 maart 1998) werd uw ouderlijk huis in Kaboel aangevallen met twee granaten omdat uw oudere broer H.(...) officier was bij de KhAD (Afghaanse inlichtingendienst tijdens het communistische regime). Uw broer J.(...) en uw zus A.(...) kwamen hierbij om het leven. U verhuisde met uw moeder en broer naar Teheran, Iran. Daar huwde u op 2 hamal 1379 (22 maart 2000) met K.(...) S.(...) M.(...) (CGVS 13/13940; OV 7.714.363), een collega van uw broer die eveneens uit Ghazni afkomstig was en naar Iran verhuisde om aan de legerdienst in Afghanistan te ontsnappen. Jullie kregen samen drie dochters: een tweeling M.(...) en F.(...) die geboren werd op 17 februari 2005 in Teheran en een dochter M.(...) die op 6 hamal 1380 (27 maart 2001) geboren werd in Teheran. Uw moeder en broer H.(...) verhuisden naar Tadzjikistan. Sinds elf jaar geleden heeft u geen contact meer gehad met hen. In de lente van 89 (lente 2011) keerde u met uw echtgenoot en kinderen terug naar Beni Sang in het district Khwaja Umari in de

provincie Ghazni omdat jullie in Iran geen verblijfspapieren kregen, onderwijs voor de kinderen wilden en hadden gehoord dat het rustiger was geworden in Ghazni. In Ghazni hadden jullie bovendien grond en een huis. A.(...), uw neef aan wie u sinds uw geboorte werd beloofd en die banden heeft met de taliban, kwam drie keer naar uw huis in Ghazni met de vraag om uw echtgenoot te verlaten en alsnog met hem te trouwen. Op een dag vroeg A.(...) uw echtgenoot om mee te komen naar zijn boomgaard. Uw echtgenoot werd geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plaats waar hij een week werd vastgehouden en werd gemarteld. Uiteindelijk werd uw echtgenoot vrijgelaten met de boodschap dat hij een week de tijd had om van u te scheiden. Jullie besloten Afghanistan te verlaten. Twee dagen voor nieuwjaar 1390 (19 maart 2012) keerden jullie terug naar Teheran waar jullie vier maanden verbleven alvorens met een smokkelaar over land naar België te reizen. U arriveerde op 15 mei 2013 in België waar u diezelfde dag een asielaanvraag indiende. Uw echtgenoot bleef een langere tijd in Griekenland en arriveerde op 3 juni 2013 in België waar hij de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw neef A.(...) en de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag leggen u en uw echtgenoot uw taskara, de taskara van uw echtgenoot, een medisch attest opgemaakt op 25 mei 2013 door de arts Bernard Pirotte te Aywaille, een bevestigingsbrief van de dorpsouderen en een enveloppe voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

In eerste instantie kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenoot dat jullie in de lente van 2011 vanuit Teheran in Iran terugkeerden naar uw geboortedorp Beni Sang in de Afghaanse provincie Ghazni en daar bleven tot maart 2012.

U vertrok toen u ongeveer vijf jaar was uit Beni Sang in de provincie Ghazni. Eerst woonde u tot 1376 (21 maart 1997 - 21 maart 1998) in Kaboel, nadien verhuisde u naar de stad Teheran in Iran waar u uw echtgenoot huwde. In al deze jaren keerde u niet meer terug naar Ghazni (CGVS p.10). Wanneer u verklaart dat u in de lente van 89 (2011) besliste met uw gezin terug te keren naar Ghazni om daar een nieuw leven te beginnen (CGVS p.10), kan dan ook verwacht worden dat u doorleefder kan vertellen over hoe deze beslissing tot stand kwam. U verklaart dat jullie een huis hadden in Beni Sang, dat u wilde dat de kinderen naar school konden gaan, dat u niet meer in Iran wilde blijven omdat jullie daar zonder geldige verblijfsdocumenten verbleven en dat u gehoord had dat de situatie was verbeterd in Ghazni (CGVS pp.9,10). Aangezien u verder verklaart dat u in Ghazni niet buitenkwam vanwege de aanwezigheid van de taliban, dat uw kinderen er niet naar school gingen en dat jonge mensen niet naar Ghazni kunnen omdat het er te gevaarlijk is (CGVS pp.4,15,16), komen uw verklaringen over uw beweegredenen om na al die jaren naar Ghazni terug te keren weinig doorleefd en aannemelijk over. Ook de verklaring van uw echtgenoot dat jullie helemaal geen problemen hadden verwacht in Ghazni en terug naar jullie regio wilden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.9) komt weinig doorleefd over aangezien de situatie in de provincie Ghazni nog steeds precair is en geteisterd wordt door veralgemeend oorlogsgeweld. Dat uw echtgenoot verder aangeeft dat hij dacht dat het wel zou meevallen, wanneer hem gevraagd wordt of jullie zich vooraf informeerden over de situatie in de regio waar jullie sinds dertig jaar niet meer waren geweest, komt allesbehalve aannemelijk over (CGVS p.10).

Uw verklaringen over de reis die jullie ondernamen van Teheran naar Beni Sang in Ghazni zijn verder dermate vaag en beperkt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Wanneer u gevraagd wordt zo gedetailleerd mogelijk te vertellen over de reis die jullie ondernamen, verklaart u dat uw man hier beter van op de hoogte is, dat u de gebieden niet goed kent en dat u denkt dat jullie van Herat naar Ghazni gingen (CGVS p.10). Wanneer u opnieuw gevraagd wordt zo gedetailleerd mogelijke verklaringen te geven over de reisweg van Ghazni naar Herat, gaan uw verklaringen niet verder dan het geven van de datum van uw vertrek naar Ghazni en de datum waarop jullie Ghazni opnieuw verlieten (CGVS p.11). Opnieuw gevraagd alles te vertellen wat u weet over deze reis, verklaart u dat u zich enkel herinnert dat jullie naar Herat gingen en vandaar met de auto verder reisden naar Ghazni (CGVS p.11). U geeft aan dat jullie de grens overstaken in Herat, maar u weet niet in welk district van Herat dat was (CGVS p.12). U weet niet waar in Herat jullie een taxi namen (CGVS p.11) en kunt ook niet zeggen waar in Ghazni jullie arriveerden (CGVS p.11). Evenmin kunt u plaatsen noemen waar jullie op weg van Herat naar Ghazni passeerden (CGVS p.11). U verklaart dat jullie af en toe onderweg stopten, maar u

herinnert zich geen van deze plaatsen (CGVS pp.11,12). Uw echtgenoot herinnert zich evenmin de naam van een plaats waar jullie pauzeerden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p. 11). Uw echtgenoot noemt slechts de provincies Kandahar en Ghazni wanneer hem gevraagd wordt de districten te noemen die jullie moesten passeren onderweg van Herat naar Beni Sang in Ghazni (CGVS p.12). Wanneer hem deze vraag opnieuw gesteld wordt, geeft hij aan dat hij deze districten niet kent (CGVS p.12). Verder blijkt dat uw echtgenoot evenmin weet welke provincies je doorkruist wanneer je van Herat naar Kandahar reist (CGVS p.12). De provincies die tussen Kandahar en Ghazni gelegen zijn, zijn evenmin gekend door uw echtgenoot (CGVS p.12). Terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat je als je van Kandahar naar Ghazni reist de provincie Zabul of de provincie Uruzgan door moet, verklaart uw echtgenoot dat er zich geen andere provincies bevinden tussen Kandahar en Ghazni (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier) (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p. 12).

Tot slot is uw kennis over Beni Sang dermate beperkt dat het niet aannemelijk wordt geacht dat u hier recentelijk (van de lente van 2011 tot maart 2012) verbleef. Zo kent u geen districten die rond Khwaja Umari, het district waarin uw geboortedorp Beni Sang gelegen is (CGVS p.16). U verklaart verder dat u enkel Tur Mai, Ali Abad en Teniar kent (CGVS p.16). Dit zijn echter geen districten maar dorpen die rondom Beni Sang gelegen zijn (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Wanneer u gevraagd wordt of Jaghatu u bekend voorkomt, verklaart u dat u dit kent en dat dit in Ghazni gelegen is (CGVS p.16). U weet echter niet wat het precies is (CGVS p.17), terwijl het om een naburig district van Khwaja Umari in de provincie Maidan Wardak gaat (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder geeft u aan dat procureur Reza vermoord werd in de periode waarin jullie in Beni Sang verbleven (CGVS p.17). Gevraagd of deze procureur in Beni Sang, dan wel in Ghazni werd vermoord, wisselt u verschillende keren van antwoord; de ene keer antwoordt u Ghazni stad, de andere keer Beni Sang (CGVS p.17). Uw verklaring dat u het niet precies weet omdat de stad Ghazni en Beni Sang slechts vijftien minuten van elkaar verwijderd liggen, is niet overtuigend aangezien u zelf in Beni Sang verbleef en er dus kan verwacht worden dat u weet of de procureur in Beni Sang of Ghazni stad vermoord werd (CGVS p.17). U bent evenmin op de hoogte van de hoofdweg die het district Khwaja Umari doorkruist. Wanneer u gevraagd wordt naar welke provincies deze weg loopt, verklaart u dat hij naar Beni Sang loopt en dat u denkt dat hij verder loopt naar Tor Mai (CGVS p.19). Aangezien u eerder verklaarde dat u van Ghazni stad naar Beni Sang kwam via goed aangelegde wegen, is het opmerkelijk dat u nadien niet meer van het bestaan van deze weg weet (CGVS p.11) en dat u opnieuw twee dorpen noemt (Beni Sang en Tor Mai) die doorheen het gehoor terugkomen wanneer gepolst wordt naar uw kennis van de omgeving van Beni Sang (CGVS pp. 16,19). Dat u niet veel buitenkwam in deze regio, kan niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor uw gebrekkige kennis over de regio. U woonde sinds uw vijf jaar in een stedelijke context (eerst Kaboel en dan Teheran) waardoor van u kan worden verwacht dat u een aantal dingen weet over de regio waaruit u afkomstig verklaart te zijn en waar u anderhalf jaar voor uw vertrek opnieuw een jaar zou hebben verbleven.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenoot over jullie verblijf in Beni Sang in de provincie Ghazni van de lente van 2011 tot maart 2012, kan evenmin geloof worden gehecht aan jullie verklaringen over de problemen die jullie daar in die periode zouden hebben ondervonden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bovendien verder ondermijnd door de vage en weinig aannemelijke verklaringen van u en uw echtgenoot over de problemen die jullie zouden gekend hebben met uw neef A.(...) gedurende jullie verblijf in Ghazni.

U verklaart dat u sinds uw kindertijd werd beloofd aan uw neef A.(...) en dat hij hier, bij jullie terugkeer naar Ghazni in de lente van 2011, aanspraak op maakte en uw echtgenoot ontvoerde en martelde om hem te verplichten van u te scheiden (CGVS pp. 8,10,12). Jullie kennis over A.(...), de persoon die aan de basis van jullie vrees ligt, is echter dermate beperkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over de problemen die jullie met A.(...) ondervonden. U verklaart dat u van in het begin wist dat A.(...) met de taliban werkte en dat iedereen in Ghazni hiervan op de hoogte was (CGVS pp.12,13). U weet echter niets over de aard van deze samenwerking, noch over de activiteiten of verblijfplaatsen van uw neef A.(...). Wanneer u gevraagd wordt naar zijn banden met de taliban, geeft u de vage antwoorden dat iedereen zei dat hij samenwerkte met de taliban en dat uw oom u in uw kindertijd niet naar school liet gaan (CGVS p.13). U verklaart niets te weten over de activiteiten van A.(...) (CGVS p.13). U geeft aan dat A.(...) lange tijd in Pakistan verbleef – ook in de periode dat u nog in Kaboel woonde – maar u kunt niet zeggen wat hij daar deed. Evenmin weet u hoelang A.(...) in Pakistan verbleef en op de vraag wanneer hij van Pakistan terugkeerde naar Ghazni blijft u eveneens het antwoord schuldig (CGVS p.14). Verder heeft u er geen idee van met welke talibancommandanten uw neef A.(...) verbonden was (CGVS p.16). Hoewel A.(...) volgens jullie verklaringen drie keer op bezoek kwam, weet uw echtgenoot niet waar A.(...) verbleef in de periode dat jullie in Ghazni woonden (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.5). Daarnaast weet uw echtgenoot evenmin iets

over de positie die uw neef A(...) had binnen de taliban en kan hij niets zeggen over de talibancommandanten en situatie van de taliban in de regio in de periode van jullie verblijf in Ghazni (CGVS K(...) S(...) M(...) p.6). Het is niet geloofwaardig dat u en uw echtgenoot zo weinig weten over de man die verantwoordelijk is voor jullie problemen in Afghanistan. Jullie verbleven een jaar in Beni Sang en kregen daar drie keer bezoek van A(...) (CGVS pp.11,13). U verklaart dat de mensen in Ghazni op de hoogte waren van A(...)'s banden met de taliban (CGVS p.13) en uw echtgenoot geeft aan dat de ouderlingen van het dorp A(...) kenden (CGVS K(...) S(...) M(...) p.5). Bovendien werd uw echtgenoot een week door A(...) gevangengehouden (CGVS K(...) S(...) M(...) p.4). In deze context is het weinig geloofwaardig dat jullie kennis over uw neef A(...) dermate beperkt is.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van jullie relaas sterk ondermijnd door de vage verklaringen over de bemiddeling van de ouderen bij A(...) en zijn manschappen. Uw echtgenoot verklaart dat hij werd vrijgelaten door A(...) omdat de ouderen van het dorp hadden bemiddeld en er afgesproken werd dat A(...) uw echtgenoot zou laten gaan indien hij binnen de maand van u zou scheiden (CGVS K(...) S(...) M(...) pp.4,5). Wanneer uw echtgenoot gevraagd wordt gedetailleerd te vertellen over deze onderhandelingen, geeft hij aan dat hij dat niet weet omdat hij op dat moment gevangen werd gehouden (CGVS K(...) S(...) M(...) p.5). Nadat hem opnieuw dezelfde vraag werd gesteld, vertelt uw echtgenoot dat u naar de ouderen bent gegaan en dat zij met A(...), of met zijn manschappen, hebben gepraat over zijn vrijlating (CGVS K(...) S(...) M(...) p.5). Uw echtgenoot weet echter niet met wie de ouderlingen onderhandeld hebben. Wanneer hem gevraagd wordt te verduidelijken wie die manschappen zijn waarmee de ouderlingen zouden gepraat hebben, geeft hij het vage antwoord dat het om taliban ging (CGVS K(...) S(...) M(...) p.5). Gevraagd naar de manier waarop de ouderlingen deze mannen konden contacteerden en hoe de communicatie verliep, geeft uw echtgenoot de vage verklaring dat zij van dezelfde stam als A(...) waren en wisten hoe ze elkaar konden vinden (CGVS K(...) S(...) M(...) p.5). Ook uw verklaringen over de onderhandelingen tussen de ouderen en A(...) zijn erg vaag. U verklaart dat uw echtgenoot gevangen werd gehouden tot de ouderlingen van het dorp bijeenkwamen, naar daar gingen en probeerden uw echtgenoot vrij te krijgen (CGVS p.15). U kunt niet antwoorden op de vraag waar de ouderlingen naartoe gingen om A(...) te overtuigen van de vrijlating (CGVS p.15). Indien uw echtgenoot kon vrij komen door de bemiddeling van de ouderen die volgens de verklaringen van uw echtgenoot door u werden verwittigd, kan verwacht worden dat jullie hier uitvoerig kunnen over spreken. Bovendien verklaart u dat uw schoonvader naar Ghazni ging om een bevestiging van jullie problemen te laten opstellen door de dorpsouderen en het districtshoofd (CGVS p.4). Wanneer u de ouderen vraagt jullie problemen te bevestigen, is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u verklaart bij deze gelegenheid niets te hebben gevraagd over de huidige situatie of over A(...) (CGVS p.17). Tot slot is het opvallend dat uw echtgenoot verklaart dat hij een maand bedenktijd kreeg, terwijl u verklaart dat hij slechts een week de tijd had om te beslissen over jullie huwelijk (CGVS p.13; CGVS K(...) S(...) M(...) p.4).

Er kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw echtgenoot over de problemen die tot jullie vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid omdat er enerzijds geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat jullie tussen de lente van 2011 en maart 2012 (de periode waarin de problemen zouden plaatsgevonden hebben) in Beni Sang in de provincie verbleven en anderzijds omdat jullie verklaringen over A(...) en de ontvoering van uw echtgenoot door A(...) dermate vaag zijn dat zij de geloofwaardigheid van jullie relaas verder ondermijnen.

Wat betreft uw verklaringen over de dood van uw vader en de ontploffing van uw huis in Kaboel waarbij uw broer en zus omkwamen en u, uw oudere broer en uw moeder zich genoodzaakt zagen naar Iran te verhuizen, dient te worden gewezen op het feit dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze gebeurtenissen u bij een terugkeer naar Afghanistan niet blootstellen aan een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade (CGVS pp.3,4,5). Uw vader werd gedood toen u vijf à zes jaar was toen hij in de hoedanigheid van officier tijdens het regime van Daud een opdracht uitvoerde in de Pansjir (CGVS p.4). De granaat die uw huis raakte in het jaar 1376 (21 maart 1997 – 21 maart 1998), werd volgens uw verklaringen afgevuurd omdat uw broer H(...) officier was geweest bij de KhAD (Khadimat-e Atal'at-e Dowlati, Afghaanse staatsveiligheidsdienst) tijdens het communistische regime (CGVS pp.3,5). Er zijn goede redenen om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen aangezien beide gebeurtenissen gelinkt waren aan de professionele activiteiten en de specifieke positie van respectievelijk uw vader en uw broer H(...). Aangezien uw broer H(...) sinds uw huwelijk in Tadzjikistan verblijft en jullie al elf jaar geen contact meer hebben, is het redelijk om aan te nemen dat zijn profiel u en uw gezin niet blootstelt aan een ernstige vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade (CGVS p.3).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u uw neef A(...) vreest omdat u sinds uw kindertijd aan hem beloofd werd maar met iemand anders huwde omdat de verklaringen van u en uw echtgenoot over jullie terugkeer

naar Ghazni ongeloofwaardig worden geacht waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die tijdens dit verblijf in Ghazni zouden hebben plaatsgevonden. Deze conclusie wordt verder onderstreept door jullie vage en onaannemelijke verklaringen over jullie problemen met A.(...). Verder wordt geoordeeld dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de gebeurtenissen die in het verleden plaatsvonden, namelijk de dood van uw vader en de ontploffing waarbij u uw zus en broer verloor, u in de toekomst niet blootstellen aan een gegronde vrees voor vervolging of een ernstig risico op ernstige schade aangezien beide gebeurtenissen het gevolg waren van de professionele activiteiten en het specifieke profiel van uw vader en uw broer. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara van u en uw echtgenoot zijn slechts een indicatie van jullie identiteit, die niet betwist wordt. Het medisch attest dat werd opgemaakt op 25 mei 2013 door de arts Bernard Pirotte te Aywaille, heeft betrekking op de wonden die u opliep bij de explosie van uw huis in 1376. Zoals reeds werd gemotiveerd worden uw verklaringen omtrent deze gebeurtenis niet betwist, maar wordt geoordeeld dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen bij een terugkeer naar uw thuisland omdat zij werden veroorzaakt door de professionele activiteiten van uw vader en uw broer H.(...). De brief waarin uw problemen worden bevestigd door de ouderen en het districtshoofd, heeft slechts bewijswaarde indien deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier allerm minst het geval is. Het is namelijk zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratieve dossier). Bovendien bevestigen de ouderen van uw dorp in de brief slechts dat uw echtgenoot afkomstig is van het dorp Beni Sang en dat hij verhuisde naar Karte Sakhi. Er wordt in de brief nergens melding gemaakt van de problemen die tot jullie vertrek zouden hebben geleid. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van dit document verder ondermijnd. De enveloppe waarin bevestigingsbrief werd opgestuurd heeft geen bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in úw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

U verliet uw geboortedorp Beni Sang toen u vijf à zes jaar oud was en woonde sindsdien tot het jaar 1376 (21 maart 1997 – 21 maart 1998) in Kaboel (CGVS p.3,5,6). **U woonde bijgevolg meer dan twintig jaar in de hoofdstad en ging er tot de derde of vierde klas naar school** (CGVS p.7). Uw echtgenoot ging in Afghanistan naar school tot de tiende klas (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.14) en werkte in Iran vele jaren als arbeider (CGVS p.18; CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.14). Deze ervaringen vergemakkelijken een integratie in Kaboel. Volgens het UNHCR kan een stad als een redelijk vestigingsalternatief worden beschouwd indien er bescherming is van de uitgebreide familie, de gemeenschap of de stam in deze regio (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit jullie verklaringen blijkt dat u en uw echtgenoot enigszins over een sociaal netwerk beschikken in Kaboel. De oom en de tante van uw echtgenoot en hun kleinzoon wonen in Kaboel (CGVS p.18; CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.3). U heeft nog steeds contact met deze mensen aangezien deze kleinzoon u een maand voor het interview bij het CGVS de bevestigingsbrief van de ouderen opstuurde (CGVS pp.4,19). Daarnaast verbleven uw schoonouders in de periode voor het interview van uw echtgenoot op het CGVS enkele maanden bij de kleindochter van de tante van uw echtgenoot in Kaboel (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.7). Uw echtgenoot verklaart verder dat er nog verre familie van zijn vader in Kaboel woont, waaronder zijn vaders neef (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.7). Verder hebben u en uw echtgenoot nog steeds een huis en een klein beetje gronden in Beni Sang in Ghazni die jullie zouden kunnen verkopen (CGVS K.(...) S.(...) M.(...) p.10). Wat betreft uw verklaring dat u niet naar Kaboel kan vanwege de slechte herinneringen die u overhoudt aan deze stad, dient te worden gewezen op het feit dat deze reden niet voldoende gegrond wordt geacht om

te concluderen dat u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen. Zoals eerder werd gemotiveerd, zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze gebeurtenissen zich bij een terugkeer niet zullen hernemen vanwege de gewijzigde situatie en het feit dat deze incidenten rechtstreeks gelinkt waren aan het specifieke profiel van uw broer, die sinds vele jaren in Tadzjikistan verblijft.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer

te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers vragen dat hun zaak behandeld wordt door de Algemene Vergadering en beroepen zich daarvoor op de nood aan uniformiteit van de rechtspraak (artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet). Zij menen dat deze eenheid na het arrest *Singh* tegen België van 2 oktober 2012 van het EHRM in het gedrang gekomen is, gezien de Franstalige en Nederlandstalige Kamers van de Raad er een andere rechtspraak op na houden inzake het voordeel van de twijfel.

Nog daargelaten dat verzoekers hun stelling dat "de Nederlandstalige kamers van de Raad een volledig andere aanpak hebben" in het geheel niet onderbouwen aan de hand van concrete elementen kunnen verzoekers in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen. Volgens artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Het verzoek wordt bijgevolg niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 22bis van de Grondwet en van overweging 12 en artikel 20.5 van de Kwalificatierichtlijn RL 2004/83/EG.

Verzoekers menen tevens dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Verzoekers stellen dat het behoren tot de sociale groep van personen die verwickeld zijn in een *baadal* (uithuwelijking) genoeg is om hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Bovendien hebben verzoekers drie jonge dochters die tot de sociale groep horen van kinderen aan wie systematisch onderwijs ontzegd wordt. Verzoekers geven inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen. Tevens stellen zij dat de bestreden beslissingen geen enkele motivatie betreffende hun kinderen bevatten, terwijl verzoekers duidelijk over een specifieke vrees voor hun dochters gesproken hebben. Daarnaast werden de bestreden beslissingen niet gemotiveerd omtrent de genderspecifieke vervolgingsvrees en bevat het administratief dossier geen informatie over de man-vrouw relaties in Afghanistan, noch over de specifieke vervolgingsvrees van vrouwen en kinderen.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Verzoekers hebben wel degelijk een risicoprofiel doordat zij drie minderjarige dochters hebben en omwille van het probleem van de uithuwelijking waarin verzoekster betrokken is. De analyse van de situatie in Kabul bevat interne tegenstrijdigheden en het CEDOCA rapport is niet gefundeerd en gedetailleerd genoeg om te kunnen stellen dat de situatie in Kabul niet gedefinieerd kan worden als een situatie van een intern gewapend conflict. Bovendien kan verzoeker het huis in Ghazni niet verkopen aangezien zijn ouders daar nog wonen en hij dit juridisch gezien niet alleen kan verkopen.

3.2. Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift een artikel van Thomas Ruttig en een artikel van Fabrizio Foschini toe.

Per aanvullende nota van 6 januari 2014 leggen verzoeker een medisch attest en een e-mail van de verantwoordelijke van het Rode Kruis Centrum neer.

Ter terechtzitting leggen verzoekers een hospitalisatie-attest neer waaruit blijkt dat verzoekster niet aanwezig kan zijn ter terechtzitting.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift verwijzen naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In voormeld arrest wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwisten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengen verzoekers geen relevante documentatie omtrent hun problemen of nationaliteit bij. Hun Afghaanse nationaliteit wordt trouwens niet betwist, noch het feit dat zij in Iran verbleven hebben. De verwijzing naar het '*Singh-arrest*' is aldus niet dienstig. Ook de verwijzing naar de nota van het BCHV, of rechtspraak van de Raad is niet dienstig, gezien *in casu*, zoals hierna zal blijken, de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade wel degelijk ten opzichte van het land van herkomst van verzoekers, zijnde Afghanistan, wordt beoordeeld.

3.6. De Raad kan op basis van verzoekers' verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Vooreerst meent de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekers in het dorp Beni Sang in de provincie Ghazni te hebben verbleven in de periode tussen de lente van 2011 en maart 2012. Zo is het niet aannemelijk dat verzoekers dachten dat de situatie in Ghazni rustiger was geworden, er helemaal geen problemen verwachtten en aldus besloten terug te keren (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 9; stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 9). Verzoekers verklaren immers zelf nooit op bezoek te zijn geweest in Ghazni tijdens hun verblijf in Iran (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 10; stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 10). Bovendien stelt verzoeker, gevraagd of hij zich informeerde over de situatie ter plaatse alvorens terug te keren, slechts dat zijn ouders in de regio waren en dat hij dacht dat het wel zou meevallen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 10). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat het logisch is dat zij wilden terugkeren naar Ghazni gezien het belang van familiale banden, tribale banden en het hebben

van gronden in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoekster reeds op haar vijfde of zesde wegtrok uit Ghazni (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 5) en ook verzoeker al vijftien jaar in Iran verbleef (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 9 en 10). Bijgevolg stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekers op dergelijke lichtzinnige wijze zouden beslissen terug te keren, zonder zich grondig te informeren omtrent de veiligheidssituatie ter plaatse. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat verzoeker kon uitleggen welke formaliteiten moeten worden vervuld voor een vertrek vanuit Iran naar Afghanistan, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

Daarnaast blijkt ook de kennis van verzoekers over A., de persoon aan wie verzoekster zou zijn beloofd in haar kindertijd en die aan de basis van hun beweerde problemen ligt (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 12), bijzonder beperkt. Zo stelt verzoekster dat A. met de taliban samenwerkte, dat zij dit al wist voor zij met verzoeker huwde en dat iedereen in Ghazni dit wist (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 12 en 13). Verzoekster weet echter niets over deze samenwerking, over de activiteiten van A. bij de taliban, met welke talibancommandant A. verbonden was of over de verblijfplaatsen van A. (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 13, 14 en 16). Hoewel A. lange tijd in Pakistan zou hebben verbleven, weet verzoekster geenszins wat hij daar deed, noch hoelang hij daar verbleef en wanneer hij terugkeerde naar Ghazni (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 14). Ook verzoeker weet niet waar A. verbleef in Ghazni, wat zijn positie bij de taliban was of wanneer hij terugkeerde uit Pakistan (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 5 en 6). Evenmin blijkt verzoeker op de hoogte over talibancommandanten of de algemene situatie van de taliban in de regio Ghazni, ondanks het feit dat hij een week lang zou zijn opgesloten door A. die bij de taliban werkte (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 6). Bovendien zou A. bij hun terugkeer naar Ghazni drie keer zomaar op bezoek komen bij verzoekers alvorens hij verzoekster opeiste, stelt verzoekster dat iedereen in Ghazni wist dat A. banden had met de taliban en kenden de ouderlingen van het dorp A. omdat zij van dezelfde stam waren volgens verzoeker (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 13; stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 5). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat dergelijke zaken niet verteld worden aan vrouwen en dat verzoeker hem niet kende, stelt de Raad dat deze persoon aan de oorzaak ligt van verzoekers vlucht uit Afghanistan waardoor er redelijkerwijze van verzoekers kan worden verwacht dat zij dienaangaande enige concrete en overtuigende informatie weten te verstrekken. Verzoekers onwetendheden doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Tevens slaagt verzoeker er niet in gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent de bemiddeling van de ouderen van het dorp waardoor A. hem vrijliet. Zo stelt hij dat verzoekster naar de ouderlingen ging, waarna zij met A. of zijn manschappen hebben gepraat, maar kan hij niet specificeren wie deze manschappen waren of hoe zij mekaar konden vinden. Verzoeker stelt immers slechts dat deze manschappen taliban waren en dat zij wel weten hoe mekaar te vinden omdat ze van dezelfde stam zijn (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 5, 6). Ook verzoekster weet niet waar de ouderlingen naartoe gingen om haar echtgenoot vrij te krijgen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p.15). Overigens zou de vader van verzoeker een bevestigingsbrief gekregen hebben van de ouderlingen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 4). Zij zouden echter niets meer gevraagd hebben over de situatie van A. (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 17). De vaststelling dat verzoekers zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doen teneinde zich te bevragen omtrent de persoon die zij vrezen, wijst op een gebrek aan interesse in hun hoofd en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van hun verhaal. Ten overvloede merkt de Raad op dat deze bevestigingsbrief van de ouderen geenszins melding maakt van de beweerde problemen van verzoeker en slechts bevestigt dat verzoeker afkomstig is uit Beni Sang en verhuisde naar Karte Sakhi, hetgeen *in casu* geenszins wordt betwist. Bovendien stelt de Raad dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen. Zo stelt verzoekster dat haar echtgenoot bij zijn vrijlating een week de tijd kreeg om haar te verlaten (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 12 en 13). Verzoeker stelt daarentegen dat hij een maand de tijd kreeg (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 4). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat verzoeker de naam van de ouderlingen kon vermelden, stelt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van de dood van haar vader en de ontploffing toen zij in Kabul woonde waarbij haar jongere broer en zus omkwamen en waarna zij, haar oudere broer en haar moeder naar Iran verhuisden (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 3, 4 en 5). Deze gebeurtenissen zijn immers duidelijk gelinkt aan de activiteiten van haar vader als officier tijdens het regime van Daud en van haar broer als officier bij KhAD (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 3, 4 en 5). Hoewel ook de broer van verzoekster die actief was als officier bij deze aanslag niet om het leven kwam, stelt de Raad vast dat hij volgens de verklaringen van verzoekster in Tadzjikistan verblijft en verzoekster al elf jaar geen contact meer heeft met hem (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 3).

Voor zover verzoekers beweren dat zij beschouwd kunnen worden als een sociale groep van personen die verwickeld zijn in een uithuwelijking, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), wijst de Raad erop dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

3.7. Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 28 van het IVRK en van artikel 22bis van de Grondwet, dient te worden vastgesteld dat de aangevoerde artikelen van het IVRK wat hun geest, hun inhoud en hun bewoordingen betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Ook artikel 22bis van de Grondwet heeft geen directe werking (*Parl.St.* Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13). Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK en het bewuste artikel uit de Grondwet niet dienstig inroepen.

De Raad erkent dat verzoekers eventueel in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers stellen dat zij drie kinderen hebben en in de motivatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening wordt gehouden met wat er met hen zal gebeuren, stelt de Raad vast dat verzoekers, geen concrete elementen aanvoeren waaruit kan blijken dat hun kinderen een specifieke vrees voor vervolging koesteren of in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet of een vrees voor vervolging.

Niettegenstaande verzoekers in onderhavig verzoekschrift correct opmerken dat zij erop gewezen hebben dat hun kinderen in Afghanistan en Iran niet naar school konden gaan, blijkt geenszins uit de stukken van het administratief dossier dat zij enige problematiek in verband met hun kinderen hebben aangebracht *als reden waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten of als reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren*. Het loutere feit dat hun kinderen niet naar school kunnen omwille van de taliban, duidt niet op een persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. De aanbevelingen en richtlijnen van het UNHCR terzake en de berichtgeving van UNICEF zijn dan ook niet relevant. Ook het argument dat het CEDOCA rapport niets vermeldt over het specifieke gevaar voor kinderen of meisjes, is derhalve niet dienstig.

Voor zover verzoekster beweert dat zij en haar dochters, als vrouw zijnde, beschouwd kunnen worden als een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag en hiervoor verwijst naar en citeert uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot Afghaanse vrouwen (N. v. Sweden, Application n°. 23505/09, 20 juli 2010), naar artikelen van Human Rights Watch, het artikel "The Law of Refugee Status", en voor wat de positie van de vrouw betreft verwijst naar een artikel van UNESCO wijst de Raad erop dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

De verwijzing naar en toevoeging van documenten, rapporten en Europese rechtspraak omtrent de situatie van vrouwen in Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster of haar dochters in hun land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hieromtrent in gebreke.

Verzoekers' algemene betoog omtrent de afwezigheid van het recht op onderwijs voor hun dochters, het risico op een voortijdig en/of gedwongen huwelijk en verwesterde meisjes in Afghanistan en het

Nederlandse asielbeleid dienaangaande volstaat ook niet om aan te tonen dat verzoekers en/of hun dochters in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. De algemene bemerkingen dat het relaas moet worden getoetst aan objectieve gegevens en elementen ondersteund door rapporten betreffende vrouwen in Afghanistan, hetgeen onderstreept werd in een rapport van de International Association of Refugee Law Judges, de bepalingen van de procederegids van het UNHCR en de vaststelling van verzoekers dat het CEDOCA rapport geen informatie bevat met betrekking tot de specifieke situatie van verzoekster kunnen ook geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verzoekers dienen hun vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming *in concreto* aan te tonen en verzoekers blijven desbetreffend, gelet op wat voorafgaat, in gebreke. Overigens rechtvaardigt het loutere feit dat verzoekster een Afghaanse vrouw geenszins haar onwetendheid.

3.8. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers' asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Het medisch attest en de e-mail die aan de aanvullende nota van de verzoekende partij werden toegevoegd bevestigen overigens slechts dat de nagel van verzoeker werd uitgetrokken maar bewijzen geenszins de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen opliep. Het ter zitting neergelegde hospitalisatie-arrest van verzoekster is niet dienstig in het kader van het asielrelaas van verzoekers.

3.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stipt bijkomend aan dat diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet "*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen*" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar algemene rapporten en beweringen zonder dat zij het risico in hoofde van hun kinderen concretiseren, waardoor zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Verzoekers maken bovendien gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.10. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoekers, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling

in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker kan lezen en schrijven, Dari en een beetje Engels spreekt en vele jaren als arbeider in Iran heeft gewerkt (stuk 5, gehoorverslag CGVS 26/06/2013, p. 18; stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p.14). Voorts wonen de kleindochter van verzoekers tante en een neef van verzoekers vader in Kabul (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 3, 7) en hebben zij nog steeds contact met voormelde kleindochter (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p. 15). Verder hebben verzoekers nog steeds een boomgaard en eigendommen in Ghazni die zij zouden kunnen aanwenden (stuk 5, gehoorverslag CGVS 9/07/2013, p.10) teneinde hun verblijf in Kabul te financieren. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift aangeven dat verzoekers ouders in dit huis wonen en er de boomgaarden bewerken, hoewel ze nu tijdelijk in Helmand zijn, geven zij te kennen dat deze eigendommen inkomsten kunnen genereren die, indien nodig, zouden kunnen worden aangewend. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers in staat waren om voor de reis van Iran naar Griekenland 10000000 toman en voor de reis van Iran naar Griekenland 15 000 euro te betalen (stuk 10, verklaring verzoeker, punt 35). Redelijkerwijs kan dan ook worden aangenomen dat verzoekers bij machte zijn al dan niet met de hulp van - zij het verre - familie in Kabul, om zich in Kabul te vestigen. Het loutere feit dat zij minderjarige kinderen hebben staat een interne hervestiging niet in de weg.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekers onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarterend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers voormelde informatie bekritisieren. Waar verzoekers het hebben over overraportering, onderraportering, een toename van het aantal aanslagen in Kabul, het tijdstip van aanslagen door de taliban en menen dat de Deense en Amerikaanse rapporten niet als objectief kunnen worden aanzien, de vaststelling dat het CEDOCA rapport suggereert dat de taliban gewone burgers zou ontzien en verwijzing naar de artikelen van Thomas Ruttig en van Fabrizio Foschini, die in het CEDOCA rapport worden aangehaald, en die verzoekers bij het verzoekschrift voegen, stelt de Raad vast dat verzoekers hiermee niet aantonen dat de informatie omtrent de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul niet correct zou zijn. Het is slechts een algemene en ongestaafde kritiek die niets afdoet aan de vaststelling dat de aanslagen in Kabul tegen *high profile* doelwitten gericht zijn en dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit in Kabul niet voorkomen. Voormelde informatie bevestigt overigens zelf dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar

toont niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Voor zover verzoekster nog wijst op de situatie van IDP's onder meer onder verwijzing naar een rapport van de Wereldbank, stipt de Raad aan dat gelet op verzoekers financiële situatie, zij niet aannemelijk maken in de settlements in Kabul zullen terecht komen.

De door verzoekers ontwikkelde argumentatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie van het Commissariaat-generaal te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoekers in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

3.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

3.12. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF